

MÁLAGA – TAK!

Af: Mathias Skafté Andersen, 3.a

Hun støder hårdt hælene ned mod det mørke trægulv. Det giver et smæld igennem rummet, som hurtigt bliver efterfulgt af et *Olé!* fra den berusede sanger i hjørnet.

To stød mere.

Og så ét til.

Og tre hurtige.

Den intense rytme akkompagneres af en langhåret guitarist, der med kraftige hovedbevægelser og lukkede øjne slår den spanske guitars strenge an, så sveden drypper fra hans pande. Stemningen i restauranten bliver mere og mere intim i takt med at kvinden i den blå kjoles bevægelser bliver mere og mere hektiske – og hendes indlevelse i guitarspillet fremskridende fortælling vokser sig større.

En tjener smyger sig klappende forbi den dansende. Han holder den skæve takt fuldstændig ubesværet på sin vej gennem rummet. Med denne tanke i baghovedet giver et blik rundt i restaurantens småt belyste lokale hurtigt det indtryk at størstedelen af de spisende gæster er turister – alle som én forsøger de at være med på rytmen ved taktfast at klappe på ét og tre.

Det er naturligvis også klart at den spanske flamencodanserindes show er for turisternes skyld; for de mange amerikanere, japanere, tyskere og ikke mindst danskeres skyld. Turist er jeg da også selv, som jeg sidder her rundt om et langt bord med resten af 2.a. Det er tredje aften på vores studietur til den sydspanske by, Málaga.

ME ENCANTA

Som turist er det ofte svært at danne sig mere end bare et overfladisk indtryk af et lands kultur. Jeg er sikker på, at du kender det; Udflugterne går typisk til seværdigheder som kirker, ruiner eller museer, hvor pengegriske 'indfødte' tager en Euro eller to for at vise noget frem, som muligvis ikke engang fylder meget i landets egentlige kultur. I Málaga er man tilsyneladende meget stolt af at være den berømte maler Pablo Picassos fødeby, og hans efternavn pryder pladser, gader og caféer over hele byen – ligesom der kan købes kopier af hans malerier på ethvert gadehjørne.

"Folk i Málaga er ligeglade med Picasso", fortæller en mand ved navn Fabio, "Jeg tror i det hele taget af folk her er fuldstændig ligeglade med kunst. Men hans navn trækker turister til, og turisme er byens største industri."

Har man kun en uges tid i et fremmed land er det begrænset hvor dybt man dykker i landets kultur. Over alt er der folk, der malker penge ud af turisterne ved at gøre kulturen let tilgængelig og sige "se her, vi har en stor kirke" eller "Picasso blev født her, tag et billede!". Derfor bliver kulturforskellen fra hjemlandet til Spanien i realiteten ikke meget større end at McDonald's reklamer skifter slogan fra "I'm Lovin' it" til "Me encanta".

Så på trods af anderledes arkitektur, et andet sprog - og generelt en anden hårfarve - virker det til at globaliseringen har et så hårdt tag i alt hvad der hedder kultur, at man ikke vil kunne kende Spanien fra Italien, med mindre man virkelig anstrenger sig.

Surprise!

Det kommer derfor nærmest som et chok da kvindens hæle rammer gulvet; lige med ét opstår

følelsen af at være kommet ind under huden på den spanske kultur. Turistshow eller ej – der er ingen tvivl om at denne dans og denne musik ligger dybt forankret i den spanske selvforståelse.

Kvinden i blå trækker en anden spansk kvinde op fra det spisende publikum. Hvordan jeg ved hun er spansk? Hun er straks inde i dansen og giver den anden så meget modspil, at denne derefter føler sig nødsaget til at trække en dreng fra 2.a op for at imponere lidt – og hvilken forskel. No offence.

Efter denne aften sker der noget ved turen – og ved os. Det er som om gaderne føles mere hjemlige, man får lyst til at hilse pænt på hotellets portier, der ellers allerede har truet med politianmeldelse på baggrund af lidt larm. Sengen føles blødere, det er som om stjernerne er lidt klarere, og da vi sidder på hotellets tagterrasse bliver der både grint og drukket lidt mere. Vi er kommet tættere på hinanden – men portieren er ligeglad og beder os gå klokken 1.

NATTEVARME OG HVIDE GUMMISKO

En helt speciel del af den spanske kultur hænger sammen med den stegende varme – der allerede melder sig her i midten af marts måned. Spanierne gør hvad de kan for at undgå varmen. De mø-

der på arbejde ved 14-tiden, arbejder et stykke tid, og når solen er på sit varmeste, søger de ly bag skoddede vinduer i en times siesta, før de fortsætter. De fleste har først fri ved 10 tiden om aftenen, hvorefter de går hjem, spiser og skynder sig i byen for at få noget ud af det lidt køligere aftenklima – der dog stadig er varmere end Dan-

mark er om dagen på dét tidspunkt i marts.

Overalt i det område, hvor vi bor, er gaderne fyldte med små diskoteker og klubber. De fleste er ikke meget større end en almindelig dagligstue, men de har alle deres egne temaer, dørmænd og DJ's. Og lige meget hvor små og ubetydelige de er, så er der meget strikse adgangskrav; en dørmænd peger surt ned på en klassekammerats hvide gummisko, gestikulerer på en heftig, spansk facon og

siger "no!". Jeg selv får med kaffeplettede lærredssko heller ikke lov til at komme ind. Men pyt.

Natten er ung.

Og spansk.

Og umulig at hade.

KNIPPILTÆSK OG BJERGBESTIGNING

Det er en bytur der starter godt, forløber godt men så til sidst ender i et par mere eller mindre fortjente skaller til et par A'ere – og det er ligeledes et par A'ere der tager imod et par af det



spanske politis knipler. Men vi kan passe på hinanden; ingen bliver efterladt og alle bliver lappet sammen igen. Ingen er sure – ud over portieren, der ser mere og mere bekymret ud som vi en efter en vakler ind ad hotellets hoveddør klokken 5 om morgenen.

Det vi dog ikke må glemme er studiedelen af studieturen. Glemte er den godt nok, der om natten, men som de spanske knipler rammer den, da vækkeuret kun få timer efter ringer til endnu en dag. En dag, der byder på bestigningen af den klippe, der tårner sig op over byen i al sin mægtighed. På toppen ligger borgen Gibralfaro, der for mange, mange år siden tjente til beskyttelse af den mauriske besættelsesmagt i byen.

Turens resultat skulle gerne blive en videooptagelse af solopgangen over Málaga – set fra borgens højeste tårn. Det kræver disciplin at komme op, men efter en lang gåtur lykkes det os, min klassekammerat og jeg, at nå op til toppen, hvor vi bliver mødt af en forsovet nattevagt, der forklarer at borgen er lukket til klokken 9. 4 euro fra os hver giver os dog adgang.

Det er et fantastisk syn. Málaga i morgentågen. Den opgående sol har netop vist sit ansigt bag bakkerne mod øst. Derfra er udsigten ét stort panorama ud over Middelhavet, byens store turisthoteller og den gamle bydel, som vi bor i, og som endnu stadig sover. Blandt de mange huse og skæve, snoede gader tårner Málagas imponerende domkirke sig op. Den er bygget som et bevis på kristendommens storhed efter muslimernes tilbagetog – og er derfor bygget på en gammel moské. Kirken er dog aldrig blevet færdig, og kun ét af to planlagte tårne kan ses herfra. Den har stået sådan i 400 år. Det er ikke ligefrem effektivitet, der præger spanierne.

Men det er også lige meget nu. Vi stiller udstyret op, peger det mod den ildrøde sol og håber på at der flyver nogle måger forbi, så vi kan få et rigtig godt skud! Dagens første faglige be-drift. Og et af de minder, der står meget klart frem.

Ét blandt mange - og ét, der heldigvis findes på film.

DET HÅRDE FARVEL

De næste par dage i den spanske by på solkysten byder på mere af det samme. Spændende og hyggelige dage og nætter med fest – på trods af et udgangsforbud efter lidt ballade. Vi får gået byen tynd; alle små, skæve gyder udforskes, vi besøger talrige tapas-restauranter, og gaderne er fyldt med mere eller mindre talentfulde musikanter, karikaturmalere og gøglere.

Det er med sørgmodighed at vi pakker vores tasker og bevæger os mod Málagas lufthavn den sidste dag. Det er tidligt om morgenen, det er tåget og vi er alle sammen godt groggy. Men jeg tror ikke jeg er den eneste, der indeni siger ”på gensyn” til Málaga, for den stemning vi fandt dernede kan bare ikke kopieres. Der høres nogle suk og nogle gab, og så stiger vi på bussen, triller igennem de stille gader og falder så i søvn én efter én.

Det har været en ubeskrivelig tur.

Man må ikke snyde sig selv for en studietur, og man må bestemt heller ikke snyde sig selv for et besøg i den charmerende sydspanske by.

Málaga. Tak.